

A szegedi Szociáldemokrata Szakszervezeti Bizottság a munkanélküliekért

A Szakszervezeti Bizottság közli:
A Szakszervezeti Bizottság legutóbb tartott ülésén alapos vizsgálat alá vette a munkanélküliek sorsát és az általános gazdasági helyzetet. Kiemelt és a két kérdésnek minden részletét felölelő vita után megállapította, hogy

a munkanélküliek nélkülözése és szenvedése elérkezett a végső határra,

amelyen túl pusztulásuk kikerülhetetlen. És noha a tavasz közeledik, semmi kiút sincs sorsuk jobbrafordulására. Az a mód, ahogyan a tél folyamán rótkor gondoskodás történt, nemcsak megálló de arra is elegendő, hogy pusztuló életüket építgessen átmenetileg. Testi erejükben megfogva, lerongyosodva, minden hasznos tárgyukat elvesztve, lelkülnék sápadt asszonyaikra, ványadt gyermekükre és hiába várják a máskor munkát és kenyeret ígérő tavasz eljöveteleit.

A gazdasági élet tovább sorsad. Kenyeret jelentő munkálatok sehol a látóhatáron. A munkanélküli családokat tovább kínozza és pusztítja a nélkülözés és fogyasztóképtelenségük miatt újabb és újabb rétegek csúsznak le a válság körforgásának mindent felemészítő sodrába. Ha így megy tovább, elkerülhetetlen lesz az egész gazdasági élet összeroppandása.

Megállapította a Szakszervezeti Bizottság, hogy mindazon intézkedések, melyek eddig törtettek, nem-hogy enyhítették a válságot, hanem ellenkezőleg kíméltették.

A válságból való egyetlen kivétel ut: a fogyasztóképtesség helyreállítása és meg-erősítése.

Idő pedig csakis a munka, a termelés talpra-állítása vezethet fel.

Ezen igazságok megállapítása után követeli a Szakszervezeti Bizottság:

a munkaidőnek a keresetek csökkentése nélkül az egész vonalon olyan mértékű való lezárítást, hogy minden munkanél- küli munkához juthasson.

Ha ez az intézkedés a termelést meg is drági- taná, végeredményben csak átmeneti áldozatot je- lent és az így hozott áldozat a fogyasztóképtesség talpraállításával vissza fog térni.

A munkanélküliek már mindent feláldoztak és

most már pusztító életük megmentéséről, vagy elvesztéséről van szó.

Hozzanak tehát áldozatot most azok, akiknek kezé-

ben az eszközök vannak. Ha pedig ezt tenni nem hajlandók, a Szakszervezeti Bizottság, mint egye- dül olyan testület, mely közvetlenül és jól ismeri a munkanélküliek sorsát, azt annak részéről is, már most

áttekinthet az ellen, hogy a munkanélkü- liek esetében is olyan gondoskodásban ré- szesüljenek, mint a tél folyamán.

hanem követeli:

1. a szűkségmunkák helyett közmunkák sűrűs- megindítását minél rövidebb munkaidő mellett, hogy minél több dolgozni akadó minél hosszabb időn át dolgozhassék; ezen munkák végzéséért legalább napi 5 pengő kereset biztosítását;

2. olyan összegű pénzbeli támogatás nyújtását, mely a munkanélküli és családja számára emberi megélhetést biztosít;

3. addig pedig, míg a munkanélküliek keresethez juthatnak, lakbérmentesítést, ételbéli támogatást, vagy pedig megfelelő lakbérsegély folyósítását;

4. a munkanélküliek támogatásának ügye stl.

Köpeny, ruha és kalapmodelljeimmel

Wienből
megérkeztem

P. Reich Erzsébet

Márclus végén Szegedre jön Buzáth János, hogy a gázgyár ügyében tanácsokat adjon a városnak

(A Délmagyarország munkaládszól.) Megírta a Délmagyarország, hogy a polgármester a gázgyár ügyében Buzáth János nyugalmazott budapesti al- polgármester tanácsát is kikérte. Buzáth, aki hozs- szu ideig irányítója volt a főváros elektromos mű- veinek, válaszában közölte a polgármesterrel, hogy gyakorlati tapasztalatait készségesen bocsátja Sze- ged rendelkezésére, de hogy megfelelő tájékozott- ságot szerezzen a kérdésről, azt kérte, hogy a pol- gármester küldje el a gázgyárra vonatkozó aktákat. Azonnali el is küldték a gázgyár eredeti szerződését, a döntőbizottság döntését, a gázgyár ajánlatait és az eddigi tárgyalásokról felvett jegyzőkönyveket. Szombaton ismét levél érkezett, amelyben Buzáth János közli a polgármesterrel, hogy csak meghatá- rozott napokon utazhat Szegedre. Lejőhet március 16. és 17-én, a nagyhét első két napján, 21. és 22-én, március 30. és 31-én, valamint április első két napján.

A polgármester kijelentette, hogy a fűtőműk körül kiválasztanak egyet és erről értesítik Buzáth

Jánost, aki addig végaz az iratok és az adatok át- tanulmányozásával. Elmondotta a polgármester, hogy Buzáth János közvetlen nem vett részt sem a bizottsági, sem a gázgyár megbízottai által való tárgyaláson, csak a városnak ad utalgazítást arra, hogy az egyezkedés alkalmával milyen álláspontot helyezkedjen.

Eladó aranyát,
zálogcéduláját

VIGYE BIZALOMMAL
Tóth Örsökhöz

Bizományba adott brilliáns függők, gyűrűk, aranyórák, órák stb.

Mariska (Steiner Semáné)

a legdivatosabb női modellkalap újdonságokkal
megérkezett.

Alakítások P 2.50

Vincze Mária Tiszta Lajos körút 52. L. 2.
(Kálcsay uca sarok, Rákóczi-palota) 119

Táncsics Mihály Szegeden

Irta Móra Ferenc.

A minap előadást tartottam Pesten Táncsics Mihályról s előkészületül összeszedtem a szabad sajtó rabjának tíz-tizenkét kötetét. Azokból jöt- tem rá, hogy Táncsicsnak szegedi vonatkozása is volt. Csak az isten őrizte meg attól, hogy szegedi író nem lett belőle. Hiszen nem mondom, becsukni akkor is becsukhatták volna, de azért még se csinált volna karriert. Itt nem igen lett volna, aki kiszabadítsa március idusán.

... 1843 tavaszán történt, hogy Grün János, aki országos nevű szegedi könyvnyomtatómester volt, fölkereste Táncsicsot, aki akkor Pesten lakott, a fuhszélén. Mert az Orczy-ut környéke az időben csakugyan annak számított s a népi fő-nak ott volt egy viskócskaja, egy bukkolt kádármestertől vette, természetesen adósságra.

Eppen akkor is emiatt fájt a feje, mikor a sze- gedi kiadó betoppant hozzá, ezzel a köszöntéssel: — Pént hoztam, nem tudom, jó helyen já- rok-e vele?

A népi fő mindakét kezét odanyújtotta a vén- dégnek.

— Elér-e a markomba, vagy vékát hozzak neki?

— Attól függ, hogy kötjük meg az égyességet. Könyvet akarok magával iratni.

— Szegednek?

— Szegednek, meg a környékének.

— No, az akkor nem lehet más, csak kalen- dárium, álmokönyv vagy csizló, — mosolygott fanyarul Táncsics.

— Ördöge van az urnak, kitalálta, — bölintott a mester. — Kalendáriumot kellene csinálni. Még pedig az iparos nemzetnek való kalendáriumot. Olyant pedig széles e hazában csak az ur tud csinálni, mert más nem ért az iparoskeblü tár- sadalom nyelvén.

A népi főnek feleslant a szeme. Csak az olyan trümfvet kedvelte, amiben tanulni lehetett. S a kalendáriumcsinálás abban az időben különben is átlag ember foglalkozása volt. Például a K ő z-

hasznu Honi Vezér-he Söchenyi István is írt cikket, meg Vörösmarty Mihály is adott ver- set. Még az anekdotáit is csupa láblabirák szer- kesztették, hol kírva, hol kinyirva régi kalen- dáriumokból.

— Vállalom, barátom, — ugrott föl Táncsics. De mindjárt le isült, ahogy meghallotta, mi lesz a honorárium.

— Évi fizetés kettőszáz pengő forint, mivel min- den esztendőben az urnai fogom én ezt csinál- tatni. S hogy még nagyobb kedve legyen hozzá, megpótolom a fizetést a tiszta jövedelem huszon- öt százalékával.

A népi főnek, aki már akkor nem volt gyerek- ember, mert meghaladta a negyvenet, még ilyen ajánlatot nem tették életében. A tankönyvekből még csak csurrant-cseppent valami, de a cikk- írásokért leginkább csak vállveregetéssel fizettek.

— Istenem, ha sikerülne! — sóhajtott, amint magához tért a megilletődéstől. — Akkor én le is költöznék asszonyostól Szegedre, ott bizonyo- san olcsóbb az élet. Ezt a rossz házat meg bérbe adnánk s azzal is hamarabb kímásznánk a baj- ból. Csak egytől félek.

Grün János tréfásan megemelte a botját.

— Az pedig ne féljen, akinek én vagyok a gaz- daja.

— Jaj, az nagy ur ám, akitől én félek! A pesti cenzor. Minden kéziratomban két sorból háromt kihuz.

— Ugy haragszik az urna?

— Dehog. csak fél.

— Az is fél, a cenzor? Hát az kitől fél?

— Entőlem, szegény. Mert énniattam már há- rom cenzort elcsaptak.

Grün János komótosan legyintett a kezével.

— Efelül legyen nyugsága az urnak. Nem Pes- ten cenzuráltatjuk a kéziratot, hanem Szegeden. A szegedi cenzortól nem fél, ugy-e?

— Még nem volt vele semmiféle akadémiám.

— No látja. Maga se fél ötöle, ő se fél magá- tól. Mert azt nem lehet elcsapni.

— Nem lehet?

— Nem hát, mert annak van becsületos ün- tersége is. Ő a szegedi plarista direktor. Nekem személy szerint is igen jó emberem, mert én sok- tam kinyomni azokat a szép üdvözlő verseket, amiket a püspökök installálására, meg a főispá- nok temetésére csinál. Katona Dienesnek hívják.

— Ismerem a nevet, — lelkesedett Táncsics, — igen nagy tudományu férfiú.

— No hát akkor két lud, egy liba, nem lesz itt hiba, — reménykedett a kiadó. — Csak az a fő, hogy Medárd-napjáig megkapjam a kéziratot.

— Olyan sürgős? — hökkent meg Táncsics.

— Igen, mert aztán már kezdődik a minden- féle munka, fogad, mas azokkal van el- foglalva. Az iskolai értesítvényeket magamnak kell szedni, pedig én se szakadhatok szétfele.

Táncsics belátó ember volt, szavatarító is. Me- dárd-napra beküldte a kalendárium-cikkek kézira- tát; Grün János pedig sietett velük a főtisztelendő cenzor urhoz.

— Ahá, hát megérkezett a híres! — gyűrte fel Katona Dienes a reverendája ujját. — Vár- tam már ezt a malefactort!

— Hogy-hogy? — sápadt el Grün János. — Hát főtisztelendő atyáságod már tudott róla? Hiszen én nem szóltam senkinek.

— Nem is te, fiam, hanem az a tökéletlen, az a Stancsics, vagy minek hívják. Egész Pestet tele- larmázta vele, hogy ő ez egyszer kifog a pesti kollégámon, az öreg Resetan. Most aztán itt a rendelet, hogy úgy vigyázzak erre a quidamra, mint a tűzre. Mehettek a kalendáriumokkal oda, ahol a part szakad.

Katona Dienes nagyon derék ember volt, de egy iparos-kalendárium miatt mégse akart kiesni a felsőbb gráciájából. Kihuzta felit a kéziratnak, persze azt a felit, ami neki is legjobban tetszett benne. Az exámen-napi vacsorán maga mondta ezt Grün Jánosnak.

— S ez ellen most már nincs apelláta? — va- karta a fejét a nyomdász.

— Dehog. nincs, — nyugtatta meg Dienes atya.